

CAMELIA OPRÎȚA

Prefață

Nu-mi place să scriu: ador să scriu! Îmi scriu gândurile ca să nu moară. Pentru mine, arta scrisului este o poartă către frumusețe.

Dincolo de comentariile tehnice, pot spune că scrisul stăpânește, scrisul sângerează, scrisul trebuie auzit suficient de tare pentru a sparge zidul inimilor. Scrisul atinge coarde pe care nici tu nu știi dacă și când vibrează.

Gânduri pentru a exprima câteva concepte cheie ale existenței și condiției omului: singurătatea lui, lupta lui pentru a obține o fericire trecătoare, predarea lui în fața sorții...

Suntem cu toții singuri. Pentru că fiecare persoană este în mod tragic singură și chiar dacă se crede „buricul” pământului pentru că construiește relații cu cei din jurul lui și se căsătorește și are copii și, prin urmare, pare să trăiască viața la maxim, el este totuși singur și străpuns de o rază de soare.

Viața îi dă omului căldură și speranță, un fir de fericire, întocmai ca razele soarelui, dar în același timp îl rănește ca o sabie, îl străpunge, îl supune unor suferințe sfâșietoare. Și această luptă se va termina în curând, pentru că în curând se va face seară, existența umană se va încheia într-o clipă.

Odată cu apariția Internetului, s-a creat o țesătură de relații umane și prietenii virtuale, dar suntem încă singuri. Acest nou tip de conexiune ne aruncă într-o singurătate mai mare și mai profundă decât cea descrisă de mine

Pentru rugăciune

Se cioplește pământul cu genunchii
după aceea sărută cerul
că ești sub el.
Cât de măiestre pot fi aripile visului tău
după rugăciune,
câtă speranță,
câtă energie
vine dinspre cer
ca și cum ai fi pe fundalul infinitului
o pată de lumină.

Pentru Rugăciune
ajunge un cuvânt și ai deja aripi,
ajunge o închinare și ai un Dumnezeu
care să te asculte.
Cioplește pământul cu genunchii.

A fi eu tu în a fi...

Dragostea mi-a pătruns în suflet
ca un ochi de lumină cu privirea ascuțită.

Ușoară ca un vis,
fulguiește în întunericul aspru
până la aprinderea gândului
în care aștept să răsari din clipă în clipă.

Trecutul îmi pare un oraș străvechi al ghețurilor
pe care l-am lăsat în urmă ca o justificare:

a fi eu tu în a fi
clipa
în care ne înfigem gândurile în mintea celuilalt.

Închid întunericul când inima îmi tace,
ascultând cum curgi în gânduri
pasăre măiastră refăcând adolescența luminii .

Dragostea este fără îndoială ușoară ca un vis.
Neconținut destrămându-se
și veșnic refăcându-se.

Povestea posmagilor

A fost odată ca niciodată
și sper să nu mai fie-n veci,
un orfanel, încătușat că a furat o turtă
și i-au dat într-o îmtunecată temniță ciomăgi.

La tribunal, un magistrat, înfuriat de caz,
roști: dacă mai vrea ștrengarul fie-i dat
turtă din pietre de Caucaz
ce de ruină anii n-au cruțat.

Cu lanțuri grele la picioare și aripa-n cenușă
transformată, atâtea lacrimi a vărsat încât cu ele
a-nduplecat și Marea Neagră uriașă,
înverșunată, din suspine izvodit-au stele
aprinse-n cer, mediatore între țărână și lumină.

De-atunci sărmanul pietrelor le-a spus
posmagi, căci în Caucaz, nu-s lucruri rare
stâncile roase toate până sus
de valuri și de timp încenușate,

ce n-au de om și pietre pietate...
S-o fi-ntâmplat ca Maica Precistă atunci să se arate
și lui ca Dochiei, că toate au fost cu curtoazie
așezate și-n dulci moșmoni transformate.

Glas în zadar a dat, zadarnic a pășit
în bezna noții mare ca într-o pustie,
căci drum bun n-a fost să afle, nici milă n-a găsit,
doar cremenea ce de strajă sta zidurilor prea înalte.

În lanțuri și cu biciuiri o sută
legat între ele (n-ar mai fi fost de lege!),
sta, și cântecu-i de jale ecou-l împrumuta
ce tot mai trist răsuna pe culmile pribege.

Cu toții se îndesau ca la pomană,
ca la un teatru, unde neîncetat,
reprezentanții legilor, bag seamă,
mii de tragedii au pus în act!

La fel s-a întâmplat într-un alt sat
când, de foame mânat, un alt copil, a furat un ou
Apoi sătenii de ștreang l-au atârnat
în timp ce altul, care furase un bou,

se plimba liniștit și habar n-avea
de soarta nefericirului flăcău.
Și oamenii care nu aveau nimic mai bun să facă,
strigau și blestemau în gura mare-l defăimau
pe biet orfan prin piețe pentru-un ou.

Cum criticii astăzi sunt destui, ciudat să nu vă pară
că la nici unul versul meu nu caută-nchinare;
Din toți cei mari, supus va fi decât de seară
când toate Doamne-n lume îmi par o minunată încercare:
O aripă!

Povestea melcului trist a și ursului Fram

Ziua Mondială a Animalelor (octombrie 4)

Animalele fac din mine o ființă umilă, mă ajută să văd lumea în perspectiva corectă.
Trebuie să protejăm mediul pentru noi înșine și pentru visele copiilor.
Urșii, ca toți ceilalți, nu atacă și nu vor ataca niciodată oamenii,
decât pentru a-și apăra puii sau când se simt amenințați și nu au scăpare.
Și cine nu ar face asta?..

Cam de ieri și pân-acuș,
urcai pe un drum de tuș:
-Ce potecă, ce urcuș!
Peste tot e-alunecuș.

Înconjur în lung și-n lat
tot Pământul! Așa mi-e dat.
Nu e greu, dar este trist
a fi singur!.. mimul trist.

Dacă puterea mă lasă,
îmi trag sufletul în casă.

Când e cald, neapărat,
într-un confortabil pat.

Posac, ne-ndemânatic tare,
de gânduri multe apăsătoare,
flori de urzici am mișcat
și ele, indignate, m-au pișcat:

- Iar te-ai rătăcit pe-aici?
Melcule, cu ochii mici...
-Căutam lacrimi de rouă!
Pentru a începe o viață nouă

Cu flori pe la mâini, picioare
și alte veștminte, înțepătoare.
Le-a răspuns melcul cel trist
dar cu suflet de artist.

Cum stătea așa întins,
l-a lovit ș-un pui de urs.
Nu-i păsa, ori nu-l vedea?
Se întreba melcul, așa...

Și gata să se ofticească,
ursului, voia să i-o plătească.
Adică, o discuție între vechi
amici așa cum se cuvine aici.

Fiindcă în natură nu este admis
mitocan să fii: nici măcar în vis.
Căci Domnul nostru, care țintește bine,
ne lovește: pe mine, apoi pe tine.

Dar noaptea cresc în pripă
și ursul fugii într-o clipă,
Că pantofii el nu-și scoate
fie că doarme, fie că e noapte.

O creatură bună Fram e!
Dă și pietrelor suflare.
Cu ochii sărută poiana
și îi mângâie buruiana.

Obosit după atâta drum,
nu mișcă, nu respiră-acum.
Din iarba muntelui lat,
și-a așternut pat și s.a culcat.

Pitit după o răzleață răsură,
Ce zării biata făptură?
Vânătorii!....Un prăpăd.
Toți ca lupii în jur îi șad.

Nu, niciodată așa cumplit
n-a fost de teamă răscolit.
Te cuprinde un soi de milă

pentru biata creatură.

În grădină stau toți stupii,
lângă urs oameni ca lupii:
-Lăsați-mă, tiranilor, în pace...
lăsați-mă în pace.

Speriat din cale-afară,
ca pasărea care nu zboară,
își doarea doar să dispară.
Când vede pușca, se-nfioară

ș-un om cu bot lung de fiară
iar altul, căzăceasca joacă.
Erau experți, dar evident
c-aveau pușcași și talent.

Sătui să mânânce mereu
Filet în sânge și pateu,
poșteau labă de urs, pufoasă
și vin, șampanie spumoasă,

că au ștregarii bani și clasă.
Chiar de-i adevărul greu,
să spuneți că am spus-o eu:
-Nimeni nu e în siguranță!

Azi toate mințile-s în ceață!
Voință de muncă puțină,
nemilostivi, cu false iscusințe,
semeți ca după mari biruințe.

Dar mai bine întorc foaia,
să n-aud cum plânge ploaia.
E de-ajuns cât, și-n zadar,
timp pierdut-am așadar

să caut pe cine mai știe
lege dreaptă să ne scrie.
Și uite-așa-mi petrec amarul!
ca acul cu degetarul

Se tânguia melcul trist
ce-a rămas de-atunci tăcut.
Dar iată soarele se ridică
însoțit de-o găză mică,

deasupra norilor de pâsle,
întorcându-se la vâsle.
Una de ieri stă pitită
c-o mutriță bosumflată

cealaltă, nici gând să apară,
Or fi cumva pe afară?
De-abia aștept să apară.
Să se lumineze, Cerul,

ca să îmi iau și eu zborul.

Și în curând se lasă seara

Omul e o mândră floare,
dar nu intră-n dimineață
ca altele, că-i e scrisă,
nici cât a fluturelui viață;
Dar de omul floare
este, ea în el închisă.
E amestec de culoare
și miros de rai el are.
Minte să poată vedea
tot ce-i pe lume în floare,
dar vrea să moară splendoare
și nu să trăiască cât trăiește ea.

Credința-i este-alinare
pentu viața lui puțină,
căci de el are o zi, Cerul are
mii; Suntem trecători
cu toții în a Domnului grădină:
Noi o flacără, Dumnezeu Lumină.

Căci mai multă, de la soare,
lumină nici un om nu are,
decât îi dă florii sale.
El domnește peste noi,
cu atâți ochi iubitori
câte sunt razele sale.
Din povești o să aflați,
cum trec toate pe pământ.
Ieri eram cu toți splendori,
azi doar umbrele mai sunt;
Căci prea grăbită și secretă
spre apusu-i lumea trece.